

РЕШЕНИЕ

№ 20714

гр. София, 21.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Петър Савчев**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6043** по описа за **2024** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от началника на IV Районно управление /РУ/ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, чрез юрк. Ал.А. срещу Решение № 193 от 12.01.2024г., постановено по нахд № 13249/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 131-ви състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № [ЕГН] от 19.05.2023г., издадено от началника на IV РУ при СДВР, с което на Н. Н. П. е наложено наказание „глоба“ в размер на 30,00 лв. на основание чл.81, ал.2, т.2 от Закон за българските лични документи /ЗБЛД/ за извършено нарушение на чл.7, ал.1 от ЗБЛД.

С жалбата се твърди неправилност на оспореното съдебно решение, поради противоречието му с материалния закон и съдопроизводствените правила. Сочи се, че подробно описаната обстоятелствена част в акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и отразена после в НП съставлява административно нарушение, което е съставомерно. Подчертава се, че нарушената цялост на личния документ, по смисъла на ЗБЛД, не може да изпълнява своето предназначение, поради което притежателят на документа е натоварен със задължението да го пази от повреждане, съгласно чл.7, ал.1 от ЗБЛД. Изразява се становище, че дори повреждането да не е

виновно от санкционираното лице, то е следвало веднага да подаде заявление за издаване на нов документ за самоличност, който да замени повредения. Иска се решението да бъде отменено, а НП – потвърдено. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се оспорва за прекомерност евентуално поискано адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът чрез процесуален представител поддържа жалбата.

Ответникът не се явява, но чрез упълномощен представител е депозирал отговор на касационна жалба. Направено е искане жалбата да бъде отхвърлена, а оспореното решение да бъде оставено в сила. Претендира се и присъждане на разноски за настоящата инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Предмет на касационно оспорване е решение № 193 от 12.01.2024г., постановено по нахд № 13249/2023г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства от първоинстанционния съд в обжалваното решение /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК/.

С процесното решение районният съд е отменил оспореното НП като е посочил, че фактическите обстоятелства по извършване на нарушението, както в АУАН, така и в НП са описани бланкетно, тъй като е отразено само: „лична карта с увредена цялост“, без да се сочи в какво конкретно се изразява увреждането на личния документ - счупване, напукване, отлепване на защитно фолио, липсват ли части от документа, и т.н. Посочено е също, че в НП не са описани номера на личната карта, датата на издаване и нейният издател, и въобще е пропуснато да се опише в какво точно се състои повредата на представения документ за самоличност. Прието е, че общото твърдение за нарушаване на целостта, не удовлетворява изискванията на чл.42, т.4, респективно чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, да се даде описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, а това рефлектира върху правото на защита на санкционирания субект. Наред с това, съдът е намерил и, че твърденията в обжалваното наказателно постановление не се установяват от събраните по делото доказателства.

Изводите на районният съд са правилни.

Съгласно чл.7, ал.1 от ЗБЛД гражданите, притежатели на български лични документи, са длъжни да ги пазят от повреждане, унищожаване или загубване. За нарушение на тази разпоредба, независимо под каква форма на изпълнителното деяние – изгубване, повреждане или унищожаване, санкцията е предвидена в разпоредбата на чл.81, ал.2, т.2 от ЗБЛД. В случая е посочено, че касаторът е представил лична карта с нарушена цялост, което описание не кореспондира със заложените от законодателя форми на изпълнителното деяние. Нарушението следва да бъде описано с всички съставомерни елементи, поради което липсата на надлежна фактическа обосновка в обстоятелствената част на НП правилно е възприета от СРС

като съществено нарушение, основание за отмяна на оспореното постановление. Спазването на изискванията по чл.57, ал.1 от ЗАНН е въпрос на формална законосъобразност на наказателното постановление, а представянето на доказателства, потвърждаващи извършването на нарушение по повдигнатото административно обвинение - на неговата материална законосъобразност. В случая органът не е представил и надлежни доказателства. По време на разпита актосъставителят е заявил, че не си спомня случая, а повредената карта или нейно фотокопие не са приложени в преписката. Други доказателства също не са ангажирани.

Тъй като административните наказания като форма на държавна принуда - репресивни мерки, водят до ограничаване на права или вменяване на задължения, по повод неправомерно поведение на конкретно лице, законодателят е предвидил строго формални процесуални правила за реализирането на отговорността. Затова всяко макар и формално нарушение на изискванията за индивидуализация на извършеното нарушение, опорочава НП и е основание за неговата отмяна.

С оглед горното, съставът на касационния съд приема, че при постановяването на решението не са допуснати нарушения, представляващи касационни основания, поради което то следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба е неоснователна.

При този изход основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски. Представени са доказателства за заплатен адвокатски хонорар в размер на 400,00 лв.. Тъй като този размер съответства на минимално предвидения в чл.18, ал.2, във вр. с чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения възражението на касатора за прекомерност не следва да се уважава. Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с чл.63в, от ЗАНН, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила Решение № 193 от 12.01.2024г., постановено по нахд № 13249/2023г. по описа на Софийски районен съд, 131-ви състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. Н. П., с ЕГН [ЕГН] сумата 400,00 лв., разноски по делото.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: